ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 29ης Μαΐου 1997 *

Στην υπόθεση C-400/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Sø- og Handelsretten i København προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, ενεργούσας για λογαριασμό της Helle Elisabeth Larsson,

και

Dansk Handel & Service, ενεργούσας για λογαριασμό της **Føtex Supermarked A/S,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), G. Hirsch και H. Ragnemalm, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, ενεργούσα για λογαριασμό της Helle Elisabeth Larsson, εκπροσωπούμενη από την U. Jacobsen, δικηγόρο Århus,

— η Dansk Handel & Service, ενεργούσα για λογαριασμό της Føtex Supermarked A/S, εκπροσωπουμένη από τον P. Vibe Jespersen, δικηγόρο Κοπεγχάγης,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπουμένη από τον J. G. Lammers, νομικό σύμβουλο,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένη από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, και την D. Rose, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από την M. Wolfcarius και τον H. Støvlbæk, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, εκπροσωπουμένης από την U. Jacobsen, της Dansk Handel & Service, εκπροσωπουμένης από τον P. Vibe Jespersen, της Δανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τον P. Biering, προϊστάμενο τμήματος στο Υπουργείο Εξωτερικών, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπουμένης από την S. Ridley, του Treasury Solicitor's Department, επικουρουμένη από τον R. Plender, QC, και της Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από την M. Wolfcarius και τον H. Støvlbæk, κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιανουαρίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Φεβρουαρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 1995, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 21 Δεκεμβρίου 1995, το Sø- og Handelsretten (δικαστήριο ναυτικών και εμπορικών υποθέσεων) υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70, στο εξής: οδηγία).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Larsson και του πρώην εργοδότη της, της Føtex Supermarked A/S (στο εξής: Føtex). Η Larsson, η οποία προσελήφθη από τη Føtex τον Μάρτιο του 1990, πληροφόρησε τον εργοδότη της, τον Αύγουστο του 1991, ότι ήταν έγκυος. Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της, η Larsson έλαβε δύο φορές αναρρωτική άδεια. Η πρώτη άδεια διήρκεσε από τις 7 έως τις 24 Αυγούστου 1991. Η δεύτερη, η οποία κατέστη αναγκαία λόγω πυελικής χαλαρώσεως εξαιτίας της εγκυμοσύνης, διήρκεσε από τις 4 Νοεμβρίου 1991 μέχρι τις 15 Μαρτίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία άρχισε η άδεια μητρότητας της Larsson.

3 Η Larsson γέννησε στις 2 Απριλίου 1992. Στη συνέχεια έλαβε άδεια μητρότητας διαρκείας 24 εβδομάδων, την οποία εδικαιούτο κατά την εφαρμοστέα δανική νομοθεσία. Η άδειά της μητρότητας έληξε στις 18 Σεπτεμβρίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε την ετήσια άδειά της μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1992. Στη συνέχεια, δεδομένου ότι εξακολουθούσε να υποβάλλεται σε θεραπεία για την πυελική χαλάρωση, έλαβε εκ νέου αναρρωτική άδεια. Κρίθηκε ικανή να αρχίσει εκ νέου να εργάζεται μόλις στις 4 Ιανουαρίου 1993.

4 Με έγγραφο της 10ης Νοεμβρίου 1992, ήτοι πριν συμπληρωθεί ένας μήνας από τη λήξη της ετήσιας άδειάς της, η Føtex πληροφόρησε την Larsson ότι επρόκειτο να καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας της από το τέλος του Δεκεμβρίου 1992 για τον εξής λόγο:

«για τη μακρά διάρκεια της απουσίας σας και για το γεγονός ότι είναι ελάχιστα πιθανό ότι θα μπορέσετε κάποτε στο μέλλον — για λόγους υγείας — να επιτελέσετε την εργασία σας με ικανοποιητικό τρόπο (...)».

5 Η Larsson ισχυρίζεται ότι η απόλυση που χώρησε κατά την αναρρωτική άδειά της αντιβαίνει προς την οδηγία, εφόσον η ασθένεια αυτή, η οποία εμφανίστηκε κατά την εγκυμοσύνη της, συνεχίστηκε μετά την άδεια μητρότητας.

6 Η οδηγία αποσκοπεί, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στην εφαρμογή, εντός των κρατών μελών, της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας.

7 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας ορίζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ως την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο είτε άμεσα είτε έμμεσα, σε συσχετισμό, ιδίως, με την οικογενειακή κατάσταση. Η παράγραφος 3 της διατάξεως αυτής διαλαμβάνει εντούτοις ότι η οδηγία δεν θίγει τις διατάξεις που αφορούν την προστασία της γυναίκας, ιδίως όσον αφορά την εγκυμοσύνη και τη μητρότητα.

8 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας διευκρινίζει ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως κατά τον ορισμό αυτόν αφορά τους όρους εργασίας, συμπεριλαμβανομένων των όρων απολύσεως.

9 Στο πλαίσιο της αγωγής που άσκησε η Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (ένωση των εμποροϋπαλλήλων και υπαλλήλων γραφείου της Δανίας, στο εξής: HK), ενεργούσα για λογαριασμό της Larsson, κατά του εργοδότη της Larsson, οι διάδικοι ζήτησαν από το Sø-og Handelsretten να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο ως προς το ζήτημα κατά πόσον η οδηγία απαγορεύει την απόλυση υπό συνθήκες όπως οι συνθήκες της υποθέσεως της κυρίας δίκης.

10 Το Sø- og Handelsretten απέρριψε το αίτημα αυτό για τον λόγο ότι από την απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 1990, C-179/88, Handels-og Kontorfunktionaerernes Forbund (Συλλογή 1990, σ. I-3979, στο εξής: απόφαση Hertz), προκύπτει ότι η οδηγία δεν εμποδίζει την απόλυση της Larsson. Στις 27 Οκτωβρίου 1995 το Højesteret (Ανώτατο Δικαστήριο) εξαφάνισε, κατόπιν εφέσεως της ενάγουσας, τη διάταξη του Sø-og Handelsretten και έκρινε, αντιθέτως, ότι η υπόθεση Hertz δεν αφορούσε ζήτημα ταυτόσημο προς το επίδικο στη διαφορά της κύριας δίκης.

11 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sø- og Handelsretten υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Καλύπτει το άρθρο 5, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (76/207/ΕΟΚ), περίπτωση απολύσεως λόγω απουσίας από την εργασία μετά τη λήξη της άδειας μητρότητας, εφόσον η απουσία αυτή οφείλεται σε ασθένεια που εμφανίστηκε κατά την εγκυμοσύνη και συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια της άδειας μητρότητας και μετά από αυτήν, η δε απόλυση χώρησε μετά τη λήξη της άδειας μητρότητας;»

12 Επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση Hertz, η οποία αφορούσε την απόλυση μισθωτής εργαζομένης λόγω απουσιών μετά την άδειά της μητρότητας, το Δικαστήριο έκρινε ότι, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του εθνικού δικαίου που έχουν θεσπισθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας, οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, και του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας δεν αντιτίθενται στις απολύσεις που αποτελούν τη συνέπεια απουσιών οφειλομένων σε ασθένεια της οποίας αρχική αιτία είναι η εγκυμοσύνη ή ο τοκετός.

13 Κατά τη διαδικασία της κύριας δίκης, οι διάδικοι εξέφρασαν διαφορετικές απόψεις ως προς την ερμηνεία και το περιεχόμενο της αποφάσεως Hertz. Σε αντιδιαστολή προς τους λοιπούς διαδίκους, η HK φρονεί ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, των ασθενειών που συνδέονται με την εγκυμοσύνη ή τον τοκετό οι οποίες, όπως στην απόφαση Hertz, εμφανίζονται για πρώτη φορά μετά τη λήξη της άδειας μητρότητας και, αφετέρου, των ασθενειών, οι οποίες, όπως εν προκειμένω, εμφανίζονται ήδη κατά την εγκυμοσύνη ή κατά την άδεια μητρότητας και των οποίων η θεραπεία συνεχίζεται μετά τη λήξη της άδειας αυτής. Καίτοι από την απόφαση Hertz προκύπτει ότι η πρώτη περίπτωση εμπίπτει στο γενικό σύστημα που εφαρμόζεται στην περίπτωση ασθενείας, η οδηγία εμποδίζει εντούτοις την απόλυση εργαζομένης στη δεύτερη περίπτωση. Διαφορετικά, το ζήτημα αν η εργαζομένη που προσβάλλεται από ασθένεια η οποία οφείλεται στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό τυγχάνει ή όχι προστασίας σύμφωνα με τις ισχύουσες κοινοτικές αρχές θα εξηρτάτο αποκλειστικά από τη διάρκεια της άδειας μητρότητας που καθορίζει το κράτος μέλος.

14 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

15 Επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 15 της αποφάσεως Hertz, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η οδηγία δεν αφορά την περίπτωση της ασθένειας που οφείλεται σε εγκυμοσύνη ή τοκετό. Πάντως, η οδηγία αυτή επιτρέπει τη θέσπιση εθνικών διατάξεων που εγγυώνται στις γυναίκες ειδικά δικαιώματα

λόγω της εγκυμοσύνης και της μητρότητας, όπως είναι η άδεια μητρότητας, οπότε, κατά τη διάρκεια της άδειας μητρότητας, της οποίας τυγχάνει κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου, η γυναίκα προστατεύεται από απολύσεις λόγω της απουσίας της. Το Δικαστήριο έκρινε, τέλος, ότι σε κάθε κράτος μέλος εναπόκειται να καθορίζει τις περιόδους άδειας μητρότητας κατά τρόπον ώστε να παρέχεται στις εργαζόμενες γυναίκες η δυνατότητα να απουσιάζουν κατά την περίοδο κατά την οποία επέρχονται διαταραχές που έχουν σχέση με την εγκυμοσύνη και τον τοκετό.

16 Το Δικαστήριο έκρινε στη συνέχεια, στη σκέψη 16 της αποφάσεως Hertz, ότι, προκειμένου για ασθένεια που εμφανίζεται μετά την άδεια μητρότητας, δεν πρέπει να διακρίνεται η ασθένεια που οφείλεται στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό από κάθε άλλη ασθένεια, αλλά ότι η παθολογική αυτή κατάσταση εμπίπτει στο γενικό σύστημα που εφαρμόζεται στην περίπτωση ασθενείας.

17 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της ΗΚ, δεν μπορεί να υποστηριχθεί βασίμως ότι το Δικαστήριο προέβη κατά τον τρόπο αυτό σε διάκριση ανάλογα με τον χρόνο εμφανίσεως ή εκδηλώσεως της ασθενείας. Πράγματι, το Δικαστήριο έκρινε απλώς, ενόψει των πραγματικών περιστατικών που του υποβλήθηκαν στην υπόθεση εκείνη, ότι παρέλκει, από την άποψη της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως που κατοχυρώνει η οδηγία, η διάκριση μεταξύ της ασθενείας που οφείλεται στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό και κάθε άλλης ασθενείας. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται άλλωστε από το γεγονός ότι στο διατακτικό της αποφάσεως Hertz ουδόλως γίνεται μνεία του χρόνου εμφανίσεως ή εκδηλώσεως της ασθενείας.

18 Πράγματι, όπως τόνισε το Δικαστήριο στη σκέψη 17 της αποφάσεως Hertz, οι εργαζόμενες γυναίκες και οι εργαζόμενοι άνδρες είναι εξίσου εκτεθειμένοι στην ασθένεια. Έστω και αν ορισμένες διαταραχές προσιδιάζουν στο ένα ή το άλλο φύλο, τίθεται μόνο το ερώτημα αν μια γυναίκα απολύεται λόγω απουσίας οφειλομένης στην ασθένεια, υπό τις ίδιες συνθήκες με τον άνδρα· αν αυτό συμβαίνει δεν υφίσταται άμεση διάκριση βασιζόμενη στο φύλο.

19 Ομοίως, στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 18 της αποφάσεως Hertz, ότι δεν τίθεται ερώτημα ως προς το αν οι γυναίκες απουσιά-

ζουν συχνότερα λόγω ασθενείας από τους άνδρες ούτε, συνεπώς, ως προς την ύπαρξη ενδεχόμενης έμμεσης διακρίσεως.

20 Επομένως, η οδηγία δεν αντιτίθεται στις απολύσεις που αποτελούν τη συνέπεια απουσιών λόγω ασθενείας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό, έστω και αν η ασθένεια αυτή εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και συνεχίστηκε κατά και μετά την άδεια μητρότητας.

21 Η ΗΚ, η Δανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η παροχή στον εργοδότη της δυνατότητας να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό της περιόδου που δικαιολογεί την απόλυση κατά το εθνικό δίκαιο, αφενός, την απουσία που διαρκεί από την έναρξη της εγκυμοσύνης μέχρι την έναρξη της άδειας μητρότητας και, αφετέρου, την απουσία κατά τη διάρκεια της άδειας μητρότητας θα ήταν, εν πάση περιπτώσει, ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο. Από τη δικογραφία της κύριας δίκης προκύπτει ότι αν δεν ληφθούν υπόψη οι περίοδοι αυτές, ούτε και οι τέσσερις εβδομάδες ετήσιας άδειας, τότε θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η απουσία της Larsson για λόγους ασθενείας πριν από την απόλυσή της διήρκεσε λιγότερο από τέσσερις εβδομάδες.

22 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι, κατά τη διάρκεια της άδειας μητρότητας την οποία λαμβάνει κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου, η γυναίκα προστατεύεται από απολύσεις λόγω της απουσίας της (βλ. απόφαση Hertz, σκέψη 15). Το να γίνει δεκτό ότι η απουσία κατά την περίοδο αυτή μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να δικαιολογήσει μεταγενέστερη απόλυση θα ήταν αντίθετο προς τον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 2, παράγραφος 3, της οδηγίας, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα λήψεως εθνικών μέτρων που αφορούν την προστασία της γυναίκας, ιδίως όσον αφορά την εγκυμοσύνη και τη μητρότητα, και θα στερούσε τη διάταξη αυτή από την πρακτική της αποτελεσματικότητα (βλ., προκειμένου περί της νυκτερινής εργασίας των εγκύων γυναικών, την απόφαση της 5ης Μαΐου 1994, C-421/92, Habermann-Beltermann, Συλλογή 1994, σ. I-1657, σκέψη 24).

23 Αντιθέτως, εκτός από τις περιόδους της άδειας μητρότητας, τις οποίες καθορίζουν τα κράτη μέλη κατά τρόπον ώστε να παρέχεται στις εργαζόμενες η δυνατότητα να απουσιάζουν κατά την περίοδο κατά την οποία επέρχονται οι διαταραχές που έχουν σχέση με την εγκυμοσύνη και τον τοκετό, και ελλείψει εθνικών διατάξεων ή, ενδεχομένως, κοινοτικών διατάξεων, που εξασφαλίζουν

στις γυναίκες ιδιαίτερη προστασία, η εργαζόμενη γυναίκα δεν τυγχάνει, δυνάμει της οδηγίας, προστασίας από την απόλυση λόγω απουσιών οφειλομένων σε ασθένεια της οποίας η αρχική αιτία ανάγεται στην εγκυμοσύνη. Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε προηγουμένως, εφόσον οι εργαζόμενες γυναίκες και οι εργαζόμενοι άνδρες είναι εξίσου εκτεθειμένοι στην ασθένεια, η οδηγία δεν αφορά την ασθένεια που οφείλεται στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό.

24 Επομένως, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως που καθιερώνει η οδηγία δεν εμποδίζει να λαμβάνεται υπόψη η απουσία εργαζόμενης γυναίκας που διαρκεί από την έναρξη της εγκυμοσύνης της μέχρι την έναρξη της άδειας μητρότητας για τον υπολογισμό της περιόδου που δικαιολογεί την απόλυσή της κατά το εθνικό δίκαιο.

25 Πρέπει εντούτοις να τονιστεί ότι, λαμβάνοντας υπόψη το ενδεχόμενο η απόλυση να επηρεάσει δυσμενώς τη σωματική και ψυχική κατάσταση των γυναικών εργαζομένων που εγκυμονούν, έχουν γεννήσει ή γαλουχούν, περιλαμβανομένου του ιδιαιτέρως σοβαρού κινδύνου να παρακινηθεί η έγκυος εργαζόμενη να διακόψει οικειοθελώς την κύησή της, ο κοινοτικός νομοθέτης, δυνάμει του άρθρου 10 της οδηγίας 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων (ΕΕ L 348, σ. 1), προέβλεψε μεταγενέστερα ειδική προστασία για τη γυναίκα, θεσπίζοντας απαγόρευση απολύσεως, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις που δεν συνδέονται με την κατάσταση της ενδιαφερομένης κατά το χρονικό διάστημα από την έναρξη της εγκυμοσύνης μέχρι το τέλος της άδειας μητρότητας (απόφαση της 14ης Ιουλίου 1994, C-32/93, Webb, Συλλογή 1994, σ. I-3567, σκέψεις 21 και 22). Από τον σκοπό της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η απουσία κατά την προστατευόμενη περίοδο, εκτός από την οφειλόμενη σε λόγους που δεν συνδέονται με την κατάσταση της ενδιαφερομένης, δεν μπορεί εφεξής να ληφθεί υπόψη προκειμένου να δικαιολογηθεί μεταγενέστερη απόλυση. Εντούτοις, η προθεσμία μεταφοράς της οδηγίας 92/85 στο εσωτερικό δίκαιο δεν είχε ακόμη εκπνεύσει κατά την απόλυση της Larsson.

26 Επομένως, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του εθνικού δικαίου που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας, οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας δεν αντιτίθενται στις

απολύσεις που αποτελούν τη συνέπεια απουσιών λόγω ασθενείας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό, έστω και αν η ασθένεια αυτή εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και συνεχίστηκε κατά και μετά την άδεια μητρότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Δανική Κυβέρνηση, η Ολλανδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 19ης Δεκεμβρίου 1995 το Sø- og Handelsretten, αποφαίνεται:

Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του εθνικού δικαίου που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το

άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207 δεν αντιτίθενται στις απολύσεις που αποτελούν τη συνέπεια απουσιών λόγω ασθενείας οφειλομένης στην εγκυμοσύνη ή τον τοκετό, έστω και αν η ασθένεια αυτή εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και συνεχίστηκε κατά και μετά την άδεια μητρότητας.

Mancini Murray Kapteyn

Hirsch Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαΐου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini